

2018. január 1.

Kiadó-Szerkesztő: Kaskötő István

XVII. évfolyam 1. szám.

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Asperján György: Nincs felelős
Baranyi Ferenc: Nyom, gyom
Fövényi Sándor: Mert
Kolev András: Téli
M. Laurens: Villon után szabadon
Márkus László: Álarcaink
Molnár Jolán: Füstbe ment percek
Pethes Mária: Profán fohász
Tiszai P. Imre: Kitérőn

2. oldal

próza, versek

A. Türi Zsuzsa: Futórózsa utca
Bodó Csiba Gizella: Áramszünet
Bokros Márta: Téli emlék
Debreczeny György:
Apró nyarakat hagyott rám a tűz
Fetykó Judit: ami utoljára
Hajdu György: Szemben a domb
Kő-Szabó Imre: Kitartak szemmel
Lehoczki Károly: Kellemes napsütés
Lelkes Miklós: Levél József Attilához
Ligeti Éva: Téli napok
Nagy Antal Róbert: Az új
Nagy L. Éva: Karácsony képkeretben
Nógrádi Gábor: Cirkusz
Nyáralódon-2
Nyakó Attila: Istenem-istenem
Péter Erika: Gyertyafénynél
Pethő N. Gábor: Alkotni...
Rada Gyula: Karácsony
Rizca István: Cicák a kertben
Soós József: Hó hull
Szeicz János: Utolsó menedék
Thamássy Nagy Géza: Sötétből feléd
Tiszai P. Imre: A temetés
Uhrman Iván: Vallomáskíséret
Vadász János: Portré és üzenet
Varga Ibolya: A sorban
Verasztó Antal: Emlékúton

3. oldal

vers

Király Gábor: A karácsony

Baranyi Ferenc
Nyom, gyom

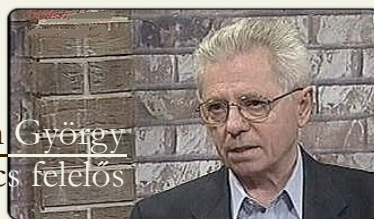
A régi törzsfők hova lettek,
a tigrisbőrös vágatatók,
kiknek nyilaitól remegtek
szántóvetők, városalakók?
Az idő náluk gyilkolóbbs
s könyörtelenebb hatalom:
hírük sem őrzi már utód,
nyomukat benötte a gyom.

És hol vannak a fejedelmek,
kánok, királyok, fáraók,
akik előtt letérdepeltek
a korbácsolt alattvalók?
Nekik se volt maradni mód
szilárd vagy ingó trónjukon...
Legtöbb nem érdemel ma szót,
nyomát is benötte a gyom.

S kik demokráciát hitetnek
– bár a lóláb mindig kilóg –
harsogva hirdetik a plebsnek,
hogy ők az örökkévalók.
Mindenki gaz, csak ők a jók –
sulykolják vízen, szárazon,
de eltűnnek előbb-utóbb
s nyomukat benövi a gyom.

Herceg, mikor dolyfős tahók
osztzkodnak országodon:
bűn addig várni birkamód,
míg nyomuk benövi a gyom!

Asperján György
Nincs felelős

Az ország kétharmada elfogyott,
de megmaradt a hárommillió

KÖNYVAJÁNLÓ

MERCATOR STÚDIÓ
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitész
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodok útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerená
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágat.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Sarokház
Fetykó Judit: Magánosok klubja
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kő-Szabó Imre: Életfotók betűkkel írva
Kő-Szabó Imre:
P. Horkai Feri kocsmája
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tensz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt élünk és haltunk
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Bodó Csiba Gizella
Csepeli Szabó Béla
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor

Jules Mouquet
Flute sonata.

koldus és a hazug illúzió:
bennük kell fellelni azt az okot,
amely magyarázatot ad,
hogy éhen halni még szabad.

A nemzet korhad, illően kihál.
Tudjuk, nem jelentős nép a magyar,
s az is lehet, már élni se akar,
hasában erkölcsi görcs nem csikar.
Eszmélete hült pára lett,
bodroz a teteme felett.

Kik szégyen nélkül csak legyintenek,
hiszik, bárhol kerül nekik haza,
nem látszik lelkük nehéz ótvára,
sunnyítva polgárnak beillenek.
A föld, mely őket szülte, fáj,
holtaktól vénül itt a táj.

A marakodásban nincs felelős,
lelkünkre közöny korma szítál.
Magát menti, ki megbújva kivár,
s övéi múltján taposva előz.
Fojtogatja szédült magány,
penész üt át minden szaván.

Ajánlott Honlapok

Hetedhéthatár
Irodalmi Epreskert
Kodály László
Magyar Elektronikus Könyvtár
PuPu blogja

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskó István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

M. Laurens
VILLON UTÁN SZABADON

Nil novi sub sole

Ha befognám egyszer a számat,
s nem jártatnám többé pofámat,
pár ember végre boldog lenne,
ki még álmában is: élve eltemetne.

Ha lehunynám egyszer a szemem,
menten ellopják mindkét kezem,
és nem maradna többé tinta,
hogya le ne írhattam nevük: e papírra.

Ha elveszteném mindkét fülem,
hát üvölthetnének nélkülem,
szidhatnák apám vagy épp anyám,
felgújíthatnák házam: vagy akár a hazám.

Ha nem vennék többé levegőt,
úgy menne minden, mint azelőtt.
Lesz új játszótárs, semmi bánat.
Lehet, hogy épp neked: tömik be majd szádat!

Molnár Jolán
Füstbe ment percek

Márkus László
Álarcaink

elménk gardrójában
álarcok gyűjteménye porosodik
életünk során
színpadra lép valahány
az
amit magunknak is
csak titkon mutatunk
kétségeink
félelmeink
szorongásaink vetülete
meg azok
melyeket másoknak tartogatunk
a bátor
a büszke
az álszent
mik megannyi változatban
helyzetfüggőn torzítják valónkat
és az az egy
melyet annak mutatunk meg
akit szeretünk
s ki bennünket igazán szeret
ez
mind közt a legegyszerűbb
a legkevésbé túldimenzionált
mely lelkünk lenyomatát őrzi

Kalásza tört gabonánk szalma-ígéret.

Bokacsattogást sodor a szél,
lőporszagú pusmogásában lába kél
minden rejtett alanynak, lét-igének,
kicsavarható szónak,
állapothatározónak.

Korhadtt gerendák
dúcolják az össze nem illeszkedő szándék
faragott köveit: ősi kirakós játék.

Felszított ál-legendák
zsarátnoka önmagába roskad.

Tengerhiányos álmokká
töpped a szabadság, megmolyosodtak
az okozatból okká

fordított köpönyegegek,
bemaszatolt hősök és lázadók
vérrel itatnak felleget.

Ránk avasodó századok,
füstbe ment percek

zsírjára sült pörccel,
buzgón tunkolnak a fiúk,
odavetett konc, rágós falat
néha neked is kijut.

A limbóléc alatt
suttósodva nem lézsen
csillagfordulás, míg naprakészen
őrzik-védik cégéres csibészek
almát és fészek-

langy álmát, meglékeli hasad,
és kimagozzák széthasadt
kabakos kobakod köpködő smasszerek.

Megcsörren a lánca,
örökölt bokaékszered,

a nagy Varázsló aranyport hint
szemedbe, kedveddé kerekíti a kint,
aztán jöhet a tánc!

**Fövényi Sándor
Mert**

hozzávénułok az éveimhez,
mert gyereknek lenni nem jó,
gyereknek lenni rossz,
mert apu mindig részeg,
és borfoltos a konyhaabrosz,
anyu meg nyitogatja a gázt,
hogy felrobbantja a házat,
és az iskolában a tanár néni
veszi nekem a ceruzákat,
hogy elrajzoljam magam,
messzire a földtől, nagy kék
úrhajókat csináljak a felhőkből,
s úgy álmodjak, hogy közben ne sírjak,
örüljek minden színes papírnak,
melyekből majd sárkányt fabrikál
a szomszéd bácsi, sárkányt, ami
ma messze jár, még emlékémet sem látni,
mert felnőttnak lenni rossz, nincs apa, anya,
és boromtól foltos a konyhaasztal abrosza.

Pethes Mária Profán fohász

mi atyánk, aki könyörgéseinket már halálra unod
a mennyben, amiben azért hiszünk, hogy legyen
egy jobb hely, ahol halott szeretteinket tudhatjuk.
szenteltesd meg a te neved, másét áldani nincs
okunk. jöjjon el a te országod, mert a mostaniban
földönfutók vagyunk. legyen meg a te akaratod,
gondjainkat add azoknak, akik csak a maguk
hasznát keresik. mindennapi kenyerükön kívül
mást ne adj nekik, hadd járják be ők is a hiány
kálváriáját. bocsáss meg az ellened vétkezőknek,
miként mi is így teszünk azokkal, akik összekeverik
a hitet a hiszékenységgel, a szabadságot a szabados-
sággal. ne vígy minket a besűgás kísértésébe, de
szabadíts meg mindenkit az irigység és a gyűlölet
bacilusától. ámen.

**Tiszai P. Imre
Kitérőn**

Kövekkel
megszórt talpfákon, oválra kopott kerekeken száguld
ez a szerelvény, nincs megálló, lerombolt állomások
sírnak fel, egyenruhák állnak test nélkül, elsárgult
muskátlík lehullott szirmai fonnyadnak.

Látomások
bolyonganak soha-nem-érkező vonatokat várva - némán,
sötét lyukak bámulnak a szemek helyén, halottak ők,
rút világ, valami antianyagba öntött csúf látvány,
fenn Istenek röhögnek, rossz játék volt.

Reinkarnálódott
tegnap ütközik a mába, s hiába a vészfék,
felnőg egy fahíd, összeomlik, évszázadokat dob a
sodró folyóba, benne egy létezést, mi pillanatokat
lopott tőled tiszavirággént.

**Kolev András
Tél**

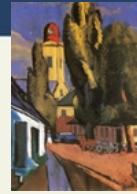
Már itt a tél, kályhákhoz dől az ember,
fagyos kezében elnyűtt baltanyél.
Ki mindig vesztett, győzni végképp nem mer,
s szavát megrágva csendesesen beszél.
Magára ölt egy elhordott kabátot,
percekbe botlik, s volt időt ölel.
Árnyak kísérik, és hol egykor játszott,
hiába bánja, semmi sincs közel.

Havon tapos, elolvad majd a lábnyom,
főnt szürke ég, s a dróton varjú ül.
A sóhajon túl, s innen minden átkon
felhőnyi álmok úsznak legfelül.

a vendég

Jáncsi Dávid
festőművész

vendégkönyv

[következő oldal >](#)

.....t.

Varga Ibolya
A sorban

Csak azt ne mondd, hogy ez a csend
már az áhítatnak mélységes csendje
hisz oly messze van még az isteni rend
azt se hiszem, hogy vihar előtti lenne

ez az a csend, ahogy ott állsz a sorban
nyeled a nyálad, ma tán jut meleg étel
bízol, hogy embernek néz, aki ott van,
hogy mosolya felér az otthon melegével

látod? - csak a sor az, mi napról napra nő
ijesztő ez a tömeg, a türelem, a csend
tiltott a számadat, hogy mennyi az éhező,
s közülük mennyi, ki már a mennybe ment

se nesz, se halk szó, csak a korgó gyomor
végtelen sorban, ki még egy napot remél
néptelen nemzetet hizlalgat a nyomor
lelkekért kujtorog a mindennapi kenyér.

Tiszai P. Imre
A temetés

A gyászmenet elindult a ravatalozótól, lassan, méltóságteljesen, csendesen. Az őszi szél hangján kívül csak János bácsi kisebbik lánya zokogása hallatszott amint néha csendesült a szél zúgása. A lélekharang csilingelése kísérte az öreg pap mormolva mondott imáját. Hadarta a szövegét, csak a megszokás vezérelte. Nem tartotta igazi keresztyénnek soha Jánost. Nem az iszákosságát ítélte el – ő maga is rendszeresen dézsmálta a misebort és elfogadta a jóféle kisüsti házfőzeteket is – de azt már nem fogadta el, hogy 82 éves kora ellenére is hajkurászta a nőket, igaz a felesége már 30 éve halott volt. Az öreg pap mindig azt mondta, hogy már neki is mellette a helye. Hát most odatartott – végre. Rossz napja volt a papnak. Reggel a házvezetőnője a szokásos szalonnás rántottát leégette. Egy jó pohár pálinkával kellett lenyomtatni az égett ízt és rendre utasította az öreg Marit. Régi bútordarab volt már a paplakban, majd' mint egy feleség.

Tovább a teljes szöveghez >>>

Lehoczki Károly
Kellemes napsütés elmetszett nyakú csirkével

Elmúltam harmincöt éves.
Hogy mennyivel, nem mindegy-e?

Szeicz János
Utolsó menedék

Ha minden lefoszlik
a vélt világról,
s csak a kopott valóság marad,
ha elmúlik az álom,
és felébredve
a lét csupasz csontjait látod,
ha a legendákból szőtt
mesevilágod
a múlt homályába merül,
s elmúlik varázsa,
akkor vigasztaló
a vers cirádás szó-virága,
mint utolsó menedék.

Lelkes Miklós
Levél József Attilához

Neked írom, a "Szépség Koldusának".
Volt országodban koldus lett a Szépség.
Olykor eltévedt álmod volt az Isten -
de a lelkedben vágy feszült, merész ég.

Minek írom? Hazád nem volt. Neked sem.
Képzelt tájaid hitted el Hazádnak.
Reménykedik a jót akaró Költő -
míg a sínekre nem löki a bánat.

Meghaltál. Hányszor? Még ma is naponta
Meghalsz, s hányféle módon eltemetnek!
Eltemet a közöny, a meg nem értés,
s egy éles világ átad gyűlöletnek.

S van gyűlölet, mely szeretetet színlel,
S Kereszt-jelkép alatt tolvajok lopnak.
Ó, jobb nem látnod ezt a csöcseléket -
üldözőit gyönyörű Csillagodnak!

Ha Isten Szépség s értelmes Szabadság
(eszmeként), akkor itt legyőzött Isten,
S volt seregéből mennyi bukott angyal
most a Sátánnak segít a szívekben!

Egyenes test beteg földi Keresztfán...
...de átöleltek égi Messzeségek.
Legmesszebb lát, ki Keresztfáról néz Rád:
Múlt, Jelen, Vér, Valóság, széttört Élet!

Mit Hazádnak kívántál: képzelet volt,
Szépség, de Költő - Képzelt Tudósa,
Képzetele, amely valóra válhat,

Az ablakon beeső fényben ücsörgöm
kortalanul, fürdet a rokon csillag
dőrén a semmibe lövellt melege,
meg egy cetlié, anno a könyvespolcomra
ragasztottam: Good luck!

Kifakult már,
tán épp a Naptól,
s csak rám vetül sugár
az elhullott szavakból.

Elmúltam harmincöt.
Bambulok, mint ki messze költözött.
Anyám a voltban átperdül a hátsó udvarba,
hoppá, egy tyúkot elkap,
megtojózza,
vénecske, tojása sincsen
s már hozza, hozza,
nyakát a tollától lekopasztja,
a fejet hátrahajtva elmetszi,
vére lüktet vastagon porcelán tálba,
kapál feszülő testtel.
Milyen szép is ma ez a reggel!
Napos és szerencsés,
megcsillan a cetli kopott aurája.

Békésen ülhetek itt.
Foglalkoztatok valakit?
Míg élek, olcsó élnem,
ha halok, semmivel is beérem.

Elmúltam harmincöt,
s ez így marad már. Hagyom.
Igen, emlékszem
egy kés kifent vasára a nyakamon.
Hunyorgok a színtelen sugárba.
Valami – talán a vágyam – legbelül
olyan árva.
Anyámat látom s ahogy a
forró víz lezúdul, a toll
faggyúszaga megcsap.
Fények, szavak, véres rúgkapa.
Ásít a lét.
Gőzölög a tegnap.

Jándi Dávid: Éneklő család.

A. Turi Zsuzsa

ha több csillag, több szív vezet majd jóra.

Minek írom? S Neked? Vagy csak magamnak?
Voltnak, s ami Lesz? Haldokló szívemben
Világ-Ninive piacán is ott vagy
Költő, Szénsé s Eszme: kigúnyolt Isten.

Ligeti Éva
Téli napok

Január van, tél toporog,
ajtó előtt szél mocorog,
emelgeti jeges lábát,
nyitogatja hó-ládáját.

Fagykezével szertehinti,
könnyelműen meglegyinti,
ágon, rögön átbucskázik,
bundában a föld se fázik.

Hideg sóhaj, ködös reggel,
ölelkezik völgygel, hegygel,
fátyolával beborítja,
míg hatalma mámorítja.

Fénylő fagy is settenkedik,
erejével hetvenkedik,
a világot felmarkolja,
fehér színnel átrajzolja.

Csupa csipke tél ruhája,
zúzmarából szótt uszálya,
csillogása elvarázsol,
ragyog közel s messzi távol.

Uhrman Iván
VALLOMÁSKÍSÉRLET

Hogy már a legmélyebbre zuhantam épp,
s nem is hihettem újra emelkedést,
kacsód utánam nyúlt a mélybe,
és magasabbra emelt a fénybe,

mint bárki eddig! Ifjukoromba' sem,
mikor pedig még mindenem állt kemény
cövekként, nem becsültek így meg,
csak kikacagtak a lányok egyre!

S Te most vagy itt, hogy nyújtsd a kivénhedő,
szétszórt, különc, s így még-mire-jó alaknak
puhácska, párnás két kezdeddel
újra meg újra, remény felett is

a messze minden eddiginél különb,
már rég nem is (vagy csak tudatunk alatt)
remélt boldogságot, totálist,
mit viszonzni sosem lehet majd?!

Nos, épp ezért van, hogy bonyolítom én
most ezt a vallomást, beleveszve mind
jobban – nem is csak Alkaiosnak
zár kalodába a metrikája!

Futórózsa utca

Füledt este volt a Futórózsa utcán
anyám magas-sarkú szandálját levette
aprócska porfoltok lettek minden ujján
„Mert töri a lábam”- közölte nevetve
„Csak csorók járnak így, vagy vándorcigányok!”
- Mondtam mérgelődve, s előre szaladtam
„És ha ismerős jön? A szegyetől hányok!”
kínos jelenetből könnyen kiszakadtam
aztán később én is levettem gyakran
ha szorított, sértett a szándalom pántja
tócsákban ugrálva hónom alá csaptam
szabadon, boldogan lépkedtem a nyárba
ó, bárcsak még egyszer mehetnék anyámmal
akár mezítláb is, bárhová, csak ketten,
nem sietne... Lenne. Most, ha szívem szárnyal
palacsinta-Holdra bámulhatok csendben.

Hajdu György
SZEMBEN A DOMB

Szemben a domb üde zöldje
váltja színét feketére
alkonyul

Már a madárdal is elhalt
fák magasára az égbolt
ráborul

Árva fuvallat a kerten
illatok áradatával
átsuhan

Vár-e még rám üde reggel?
Éjszaka csöndje a házra
s rám zuhan

Vadász János
PORTRÉ ÉS ÜZENET

születésnap akrosztichon

messzire mélybe magasba tekint
íjai moccanatlan kék-opálok
ragyognak de ismerik már a kint
is a tudást torz agóniánk okáról –
a világ ellobban így

magános kicsi sárgabarackfánk te
urald rejtekező elíziumi mezőnk
ne nőjön be a fejed lágya sose
odázd a rideg csontosodást erőnk
karodban lelked ép ne

állhasson utadba jég-rianás bomlás
melege lehess bukott angyalaidnak
napnyugta kárminos újrászületés
adomány-jövő és *új dalainknak*
kapu – örök menedék

Hisz' hogy lehet hálát, szerelemdühöt,
ragaszkodást, vágyat, s ami még ilyen,
fegyelmezett metrumba kötni,
s nem kiokádani észveszetten?!

Miként Attila mondta: „A lét dadog...”
De tévedett: a „tisztá beszéd” sehol
nem létezik! Törvény? Ugyan már!
Alvad a vérdarabok sokezre!

És egy szerencse, hogy szemeid, ha zöld
lángjuk vetik csak egyre e vérdarab-
tengerből – újjáéled abból
égi, tökéletes, új alakban

mindaz, miről én csak nyekeregetek
e versben, és élő szavaimmal is!

A szó ily elragadtatáshoz
szűk – de szivedbe – hisz oly nagy! – elfér!

Kő-Szabó Imre
Kitakart szemmel

Simon Péter végzett a munkával. Iratait elrakta, bezárta a fiókokat. Felöltözött, kiment az utcára és elindul hazafelé. Az úttesten átment, nem is nézett körül, ez az átkelés már olyan megszokott volt számára. Hirtelen azonban autófékezés rázta fel. Visszanézett, ott állt előtte, pár méterre egy nagy sűrűke Audi. Nagyon megijedt. – Az anyád keservit, azt akarod, hogy elvegyék a jogosítványom? – egy dühös férfi kiabált ki az autóból. Lehetett olyan ötvenöt éves. Sötét szemüveget viselt. Egyedül ült a kocsiban.

– Ha rövidlátó vagy, tegyél fel szemüveget! – mondta tovább az autóban ülő férfi. – Szarházi! – kiáltott rá válaszként Simon, és mint aki jól végezte dolgát, tovább indult.

Tovább a teljes szöveghez >>>

Péter Erika
Gyertyafénynél

Amikor
az emlékezet
pincéjéből érkezem,
könny nélkül zokogok.

Sírásom
rosszul hangolt zongora.
Széttépi az éjszakát
és felriaszt téged is.
Nyugtalan gyertyaláng
játszik arcodon.

Átkarolsz.

Elringat bennünket
a jázminolaj-illat.

Nagy L. Éva
Karácsony képkeretben

csillagszárnyon érkezett a hajnal
s fülembé súgta „ismét itt vagyok”
eljött hát szép karácsony napja
egy évet maga mögött hagyott
dolgos hétköznapiok
rövid fényű éjek
munkában elfáradt
már a test s a lélek
ezen az esten
a szív-kapu kitérve
s színes gyertya
kerül fel a fenyőfára
fáradt testünk a
lélek láncait lerázza
simogató szeretet búvik
szívünk pitvarába
de ez oly nagyon rövid
csak addig tart
míg a szentelt gyertya kanóca
lassan elég tövig
s ismét jönnek a
szürke hétköznapiok
megcsonkolt éjszakák
tépázott hajnalok
ismét keresztre feszítve a hitünk
és a szemfényvesztő folyosón
által szökünk
bárcsak mindig szép karácsony lenne
hogyan lennénk vigákok, s boldogok
csak a szeretet himnusza zengne
és segítenének az égi angyalok

Rada Gyula
Karácsony

Az én Édes-mamám
volt az én Máriám,
s az Édes-papám,
József az ács,
s én magam Jézuska,
az Isten egy fia.

Nekik én voltam a
Meváltó, késtől,
kötéltől eltiltó,
fényes szenvedésben
megtartó király,
a remény gyűjtőgatója,
az önfeláldozás,
imádság, és ige,
mélylyes mély
szerelemben...

Bodó Csiba Cizella
Áramszünet

Hajszálereim között feszülnek pillanatok,

Nógrádi Gábor
CIRKUSZ NYÁRHALÓDON-2

MARCI, A FOXTERRIER

Ne nézz boldogtalannak,
ha szaltózok a fényben,
vagy kinyitom az ajtót két lábon, mint egy úr!
Vagy VELE ugrándo-zom pörgő ugrókötélen.
Szomorú állat, ki jutalomért tanul.
Mennyi kilencből öt?
Vitettem a négyes kockát.
Mennyi háromból egy?
Lábánál kettese.
Ha szeretsz valakit,
nem kell szó, sem ajándék,
megérzed, mely' kockánál
hunyorít a szeme.

Bokros Márta
Téli emlék

Emlékszem a régi havas,
verőfényes teleken a Mura-partra.
Bebarangoltam magamban, kiskamasz,

a hóprémes, csillogó nádast,
a szikázó-derűs, hóbundás rétet,
a "cukor-liszt"-hóbuckás halmokat,

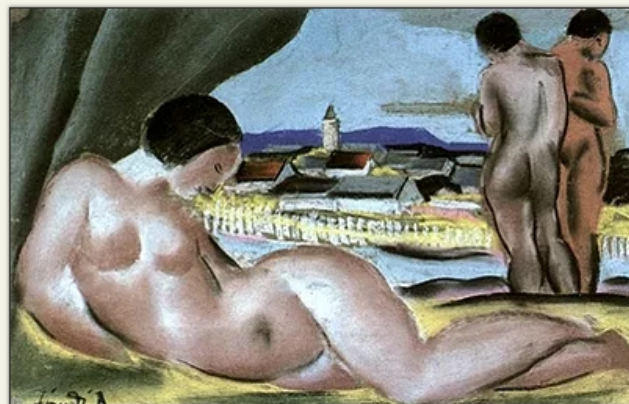
a tömény szépség s a ragyogó fehérség
megrészegető, tündöklő honát,
s a moccanatlan, végtelen csendét -

már-már éteri fényben,
szédítő, gyémántos napsütésben,
a fennsleges varázstól megbűvölten.

Nem kérdezném én,
miért is a lét, mivége az élet,
ha újra megnézhetném

a ma már csak sár, hó nincs,
dzsumbuj is benőtte, járhatatlan
táj helyett a régi téli paplan-

havas, csodás-mesés
Mura menti vidéket.
Nem őrzi más, csak a lélek.

János Árkai: Aktok nagybányai háttérben.

Félek szét pattanok, s akkor a csend
Vállamra teszi kezét;
Lepisszegi a világ nesztét,
Elnémítja a médiát, jótékony sötét,
Áramszünet, utcahosszon át.
Honnan tudad, hogy csendre vágyom,
Híreket, filmeket nem kívánom,
Süllyedek, lépked felém az álom,
Gőzmozdony húzza utazásom.
Szomjazó földutak, erdei ösvény
Érkeznek, elfutnak barázda szélén.
Álmok repítenek egy másik világba,
Gomolyog a kép csendes lassúsága,
Majd az áram hirtelen visszakapcsol,
Visít a reklám, lemez tűje karcot,
Villan a lámpa, ágyam fényárba'
Kutyák csaholnak a bőgő szirénákra.
Kicsit sajnálom, visszatért az élet
Ha még maradt volna, alszom egy békésen!

Verasztó Antal
Emlékúton

*„Maradok hát csak, aminek születtem:
magam előtt is titok...”*

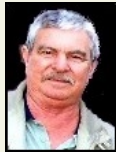
Zoltánnak arra támadt kedve, hogy régi feljegyzései után kutasson a fiókokban. Kotorászás közben hamar rájött, hogy papírjai közt olyan emléknymokra is bukkanhat, amiktől lelkében fájó sajtások keletkezhetnek, amelyen a hajdani sokat tudók csodakenőcsei se tudnának segíteni. Mégis belefogott a böngészésbe.

Ezeknek a gondolatoknak adta át magát, mintha más fontosabb dolga nem is lett volna. Zoltán az egyik megtalált, kéziratot előbb vissza akarta tenni a fiókba ahonnan kivette, aztán mégis úgy gondolta nem hagyja, hogy ez a félig elfeledett történet elfolyjon a keze közül. Inkább hozzáfog, elmondani, mint a mesemondók mivel nem a sors késlekedett előhozakodni a vele történetekkel, hanem ő maga.

Tovább a teljes szöveghez >>>

Nagy Antal Róbert Az új

Rázuhan az év az évre,
voltból lesz-t ad kéz a kézbe.
Sorsokat fűz gyöngyfűzérre:
belebotlik részegségbe.
Nyomora töm üres bendőt,
az éhező újesztendőt.
Ráncot rak rád, fogra fogkót,
megoszt veled néhány rossz nőt.
Kit kiszívtak, ki beszívtott,
ki eltiport, jót elrontott,
de az újév ígért, adott:
hitet, reményt zsákkal hozott.

Rizca István
Cicák a kertben

Két cica játszik a kertben,
hol nyoma sincs az egérnek.
Többnyire kergetik egymást:
Fuss, mielőtt utolérnek!

Jó nagyot ugrik az első,
hogy kikerülje a meggyfát.
Ott a bokor, belebújhat,
gyorsan ezért odamegy hát.

Bár kitalálja a másik,
hogy mi a terve a társnak.
Nem menekülsz meg előlem,
cimbora, úgyse, na várj csak!

Látni, hogy ugrana ő is,
némi esély, amikor van.
Körmök előbb vagy a tuskék
szúrnak a rózsabokorban?

Fetykó Judit
ami utoljára

...hogy a remény... utoljára...
nem igaz, elsőnek tűnik
a semmibe, mindegy, élet,
vagy halál, belevész,
rég kiléptem az önállatásból,
ami van: valós okok, okozatok,
mint a napi ritmusok
mentrendszerűen
bekövetkező állomásai,
kiszámítható valószínűségek;
holnap is fölkel a nap,
forognak a rendszerek,
azóta nélkülöd, s hogy
velem? nélkülöm? – egyre megy,
nagyjából hetente
átrendeződnek, átépülnek
az agyi fehérjék,
emlékek kavarnak,
idővektoron halad a biokémia,
még elérhetetlenebb a befejezett múlt,
a szó értelme rég meghalt,
semmivé lett,
s ha néha kimondom, jelentéstelen

Pethő N. Gábor
Alkotni...

Elleneid, tudd, mindig lesznek,
páncéodat kalapáld ki gyakran.
Még ha veled is érzik ugyanazt ezrek,
egyedül kell talpon maradnod a harcban.

Soós József

Hó hull

lj!

atag homályba
nak

s szelédnek lenni jó.

Hallgasd,

hogy motoz a csend,
hogy mennyi hó
esett, -

s milyen halk most
a hajnali járda.

Debreczeny György

Apró nyarakat hagyott rám a tűz

*Hartay Csaba Apró tüzeket hagyott
rám a nyár c. verse nyomán*

Az ágyam alatt alszom
a Mecsekben avar
de nem zavar a puha föld
Takarómba kapaszkodom
felettem fehér baglyok alszanak
Sovány vagyok, az állam én
a kislavarába ártom lábamat
A Mecsek hegyes
a savanyúság vágott egyes
csalamádénak is mondják a meredélyen
Tobozokat dobozolnék egy vízmosásban
két napszak fényes ablakában
relaxálnék relaxa-sorvadásban
A test az ágy alatt alszik
aztán kialszik
testemben ki alszik
a kivilágított erdőszötétben?
Sajnos nem sikerült eltévednem
megtalálnom a bánat örömtüzeit
aki rám hagyta ezeket az óriási
apró nyarakat
Távozással ki alszik
vajon ki alszik
az ágyam alatt?

Nyakó Attila

Istenem-istenem

Tegnap kissé meglepődtem,
ágyam szélén ott ült Isten.
- Ne harizz, ha rosszkor jöttem,
de úgy untam magam itt fenn!

Arra kérek, kis barátom,
mikor ráérsz, meg nem vagy rest,
pötyögd be a teló-számom,
s dobj rám néha egy sms-t!

Tudom, free a világháló,
bár ott lenn túl nagy a kontraszt,
BKK-s les, de majd álló
helyzetben is válaszolhatsz!

Annyi most a gond, a bánat,
lelki válság, vagy anyagi,
álszentnek is mondanának,
hogya nem az lennék, aki.

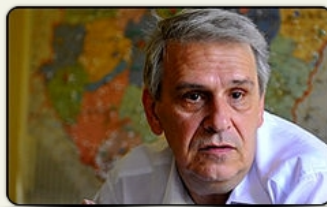
- Jól van, rendben, öreg róka,
bár sok közös témánk nincsen -
így esett, hogy tegnap óta
levelezünk, én s az Isten...

Thamássy Nagy Géza
SÖTÉTBŐL FELÉD

Teremtettél egy világot körém.
Szűkült a kör, levegőm fogyott,
hát begubóztam
és magamra zártam a holnapot.
De mint várakból a lőrésen
lestem minden léptedet,
kezemet néha kinyújtva bátortalan,
hogy lásd, még élek.
Feltöröm most a héjam,
mert érzem, szeretsz -
s mint esendő, neked-pompa lepke
szállok a kezedre.

Király Gábor

A Karácsony

Megszületett Jézus,
első ezen a néven, mint Isten fia.

Jöttét nem hozta akkor a média,
nem harsant érces harsona,
csak egyszerűen megszületett
a talán sohasem létezett gyerek,
ki harcot, közösséget és életet prédikált,
nem pedig szeretetet.

S mi itt e távoli században
nem a valós személyt
köszöntjük, ki a könyvekben
írva van, hanem a vagy tőle
vagy mások szép gondolatai
összegzéséből írt Könyvre
emeljük szemünk,
mely bár szól róla is,
de főleg emlékeztet örökre
hogy egymás nélkül
mit sem ér az ember,
s hogy azért bírunk értelemmel,
hogy ne csak magunkat törődjük,
de lássuk ami nem megismerhető:
lássuk a másikban is a személyt,
ki velünk egyenlőként mérhető.

De azért egészen jól üzemel
ez a télközepi szeretetipar,
kinek semmije sincs
az is a boltokban kavar,
kinek meg sokja,
azt a választás sokja őszíti meg,
kinek mit vegyen, mennyiért,
s fel sem ötlük benne,
egyáltalán miért.

Amúgy az üresen roskadó háztartások
inkább, hol meg lehet
méltósággal, melegséggel
ülni ezt az ünnepet,
mert ott tényleg nincs semmi anyagi
mi adható, de ha van, a szeretet
maga, az kézzelfogható.
Mondjuk ettől még megfagy
és éhenhal a gyerek,

na, nem a hajdan megszületett bárány,
azt már eltették láb alól
az öt pontosan értő szakemberek
a Golgota keresztfáján.

És most mi jövünk,
a huszonegyedik század,
s oda se nézve ölünk
aggot és gyereket,
még szerencse, hogy a média
ennek már nem kerít
akkora feneket, különben
itt állnánk százezer hiteles
evangéliummal, s azokat se olvasná
senki, mint ahogy azt a régít
se veszi kezébe mióta már
a sok álszent, ki belőle prédikál.

Az Isten csak fikció, és Jézus is talán.
De ha a féllábú nyomoréknak
nem terítünk a hétköznapi asztalán,
ha elfordul szemünk, ha gyengét látunk,
ha nem tudjuk, az ő nyomora nélkül
nekünk se lenne gazdagságunk,
– ami nem több mint a gondolat,
hogy te magad vagy önmagad –
Isten fikció is marad, s szavunk se lehet
ha Teremtő nélkül nem tudunk
elviselni életet s ünnepet,
mert Ő nem a túlvilági,
mindenek tudója lény,
csak a bennünk élő elfogadás,
leülni s beszélni azzal is, ki nem szeret,
azzal is, ki szavunk se érti, mert lehet,
hogy nem minket keresett,
mégis ránk talált.

S hogy ma kétezer-tizenhárom éve,
plusz-mínusz hét, vagy akármennyi,
valójában vagy csak elmesélve,
született meg egy mítikus alak,
oly mindegy eme ünnep örvén;
szerényen, alázattal, kalaplevéve
ma az emberséget kell ünnepelni,
csak ezért Isten a Jézus,
és szép szava csakis ezért törvény.

Magyar (s)irodalomtörténet

Köves József szerint

Gyula úr szegben írt

Gyula úr szegben írt, mint ahogy beszélt.

Ezért azután társaságban inkább hallgatott, figyelte a többieket, néha mosolygott. A szó szoros értelmében lenézte kedvenc asztaltársaságának tagjait. Lenézte, hiszen másfél fejjel magasabb volt a legnagyobbnál is, több mint kétméteres óriás.

És legendás ereje volt – de nem szívesen használta.

Azért persze olykor-olykor megeredt a nyelve, kiváltképpen, ha ételekről vagy asszonyágokról lehetett szót ejteni.

Ez a vendéglő a Terézvárosban éppen olyan volt, mint a többi. Vagy a legtöbb. A sarokról volt a bejárat, a söntésbe vezetett. A pult mögött a tulajdonos állt, Ibrányi úr, aki furcsamód két y-nnal írta a nevét, így: Ibrányy. Az első y szabolcsi szülőfaluja nevének vége volt, a második pedig nemesi származásának a jele, amihez ragaszkodott. Emlegette is sokszor Gyula úrnak, hogy ő bizony Ibrányy egyik régi nemesi családjából származik, csak a nagyapja vesztett el mindent a kiegyezés körül. Mégpedig kártyán, a kaszinóban.

A kétméteres vendég csak mosolygott, kedvelte ezt a teljesen kopasz, maradék szőrzetét az ajka fölött hordó kis embert, nagyzolásaival egyetemben is. Egyrészt, mert a megyéjének szülötte volt, másrészt pedig nagyon jó, felvidéki borokat is tartott, még kimérve is. Peszkei királyeánykát például sehol másutt nem lehetett kortyolni, csakis ebben a csapszékben. A pult mélyedéseiben fajansz edényekből mérték a borokat, mindegyikbe különböző úrmércék voltak lógatva, a decistől a félliteresig. Gyula úr bonyolította a dolgokat, egy félliterest és kétszer kétdecist méretett sokszor magának, hozzá egyetlen deci szódát spricceltetett. El is nevezték ezt a tiszteletére, ez volt a Krúdy-fröccs.

Beljebb egy szárnyas ajtón át lehetett megközelíteni a hátsó termet, amelyik már nem csapszék volt, nem is korcsma. Ez volt a valódi vendéglő, viaszos vászonnal borított asztalokkal, hajlított támlájú – tonett – székekkel.

Volt itt még meleg étel is, habár nem túlzottan sokféle. Egy-két leves, marhapörkölt, rántott szelet, azaz bécsi – de sertésből. Meg csalamádé savanyúságnak. Ibrányyné, aki maga vitte a konyhát, szép, almaarcú asszony v volt, nyáron uborkát is kovászolt, fokhagymával meg tormával, ahogy kell. De nem kenyeret használt a kovászoláshoz, hanem burgonyát. Úgy tartotta, s okkal, hogy sokkal ízletesebb lesz az uborka és tisztább a lé, szinte átszűrni se nagyon kell.

Odabent már tisztes társaság várta Gyula urat és a vele érkező Oszkár bácsi nevű fiatalembert. Együtt voltak előtte a Rudas fürdőben, kicsit megázatták magukat a gyógyító meleg vízben. Gyula bácsinak ez volt a világa, a vendéglőkben, kávéházak és klubok mélye, ahonnan haza vágyhatott. Ha otthon volt, akkor pedig a vendéglőbe vágyott. Így volt ez világlátásban. Akadt az asztalnál szabadságos banktisztviselő, redakcióból fröccsözni le-lesiető zszurnaliszta, aki néha a vizes kefelevonatot is magával hozta, hogy ivás közben is dolgozzék vagy munka közben ihasson. Két vidéki színész is ott borozott, két napja jöttek fel Pestre, hogy hátha fölveszik őket egy rangosabb társulathoz.

Oszkár voluntőr kora óta őszre festette hosszú haját, hogy bácsinak lássák a gyermekek. Mert neki az volt a sajátos foglalkozása, hogy meséket mondott gyerekeknek. A Margitszigeten, az Állatkertben, közttereken és pódiumokon hallgatták a legkisebbek Oszkár bácsi meséit. Így aztán tulajdonképpen híres ember volt ő is, pesti nevezetesség. Szelíd kis emberke volt, a gyerekek rajongtak érte. Csak el kellett kezdeni egy mesét, és ő már faragta is hozzá a történetet.

A magyarországi költészet
oprátlás. Krúdy Gyula.

- No – ült le a parolázások után Gyula bácsi -, elmond az uraságoknak, mi volt délelőtt?

Az Oszkár bácsi nevű fiatalember szégyenlősen lesütötte a szemét, és végigsimított hosszú, ősz(re festett) haján.

- Inkább nem – suttofta szemérmesen.

- No jó – egyenesedett ki ültében Gyula bácsi, mert ülni egyébként félrehajtott fejjel szokott -, akkor majd én. A Meseemberrel – mutatott Oszkára -, egy budai kávéházban a kora reggeli órákban összetalálkoztunk. Hazamenni nem volt szándékom, mulatós éjszaka után vagyok. Hát ott ült az én szocdem mesemondóm. „Szervusz öcsém!” — mondtam neki örömmel. Ő is örült, kezitsókolommal köszöntött. Ne csodálkozzatok, ti vidéki deszkákon topogók – fordult a két színész felé az író -, engem mindig Gyula bácsinak hívnak és kezitsókolommal köszöntenek a fiatal hírlapírók.

- És azután? – kérdezett bele a szabadnapos banktisztviselő.

— Hogy megy a sorod, fiam? — kérdeztem ettől a mesebácsitól. Ő azt mondta: meglehetősen, mert háromszáz koronát kap minden mesélésért. Na, belenyúltam a zsebembe, és kivettem háromszáz koronát. - Most nekem fogsz mesélni! Így volt, Slézi?

- Így – bólintott szemérmesen Szalai Oszkár. Régebben Schlesingernek hívták. – Azt hittem, tréfál a Gyula bácsi. Hát nem tréfált. Azt mondta, tegyem el a pénzt és meséljek. De nem itt a kávéházban, hanem menjek vele a gőzfürdőbe. Háromszázért? Elmentem.

- A nagy medencében — nyakig a gőzölgő vízben — Oszkár elkezdte a fülembe suttogni: A tündérlányóknak leánya volt ... — Nem gílt... Hangosabban! Akkor előlről kezdte, kicsit hangosabban. — Ez se gílt! — Ha nem mesélsz hangosan, add vissza a pénzt!

Gyula bácsi fölnevetett.

- Oszkár izzadt már, tudniillik nagyon forró volt a víz. Aztán kieresztette a hangját, úgy, hogy a boltívek visszhangzani kezdtek: - A tündérlányóknak két leánya volt... A kövér zsidók, akik ott fürödtek, lassanként mind körülültek minket. Mint a halak Orfeusz lantjára! Oszkár pedig hősiesen végigkiabálta a mesét.

Oszkár bácsi zavartan sütötte le a szemét. Már ő is zsidózik itt, a Gyula bácsi? De túrta, mi mást is tehetett volna. Ilyen ez a Magyarország. Még egy híres mesemondónak is. Egyszer Oszkárt behívták a MÁV-hoz, hogy mindenféle papírok kitöltése után megkapja a szabadjegyet, ami jár a hírlapíróknak. Kérdezték, hogy hívják. — Szalai Oszkár — mondta öntudatosan. — Talán Schlesinger, nem? - Az is.... Jó — mondta a tisztviselő. — És az intézmény, amit a sajtóban képvisel? Írja be a rubrikába! - Mire Szalai beírta: - Oszkár bácsi!

Mert ott és akkor volt öntudata. De itt most zavarta Gyula bácsi zsidózása.

Angyal szállt át a terem fölött. Abbamaradt a derűs harsányság, ki-ki a poharába vagy a tányérjába nézett.

- Szeressétek a meséket! — mondta Gyula úr, és egy kicsit rátámaszkodott Szalai vállára. — A mese a valóság. A mese mindig igaz. Ugye, Slézi?

Oszkár bácsi bólogatott.

- Igen, ez így van. Gyula bácsi is mindig meséket ír. Egy szebb korról, mint a mienk...

- Nem mese ez, gyermek — citált Gyula úr egy régi poétát.

Az egyik vidéki színész, aki eddig áhítattal hallgatta Gyula urat, s közben az járt a fejében, hogy ő mennyire de mennyire eljátszaná Szindbádot mondjuk a Vígben, most megkérdezte.

- Gyula bácsi... de őszintén. Melyik a legkedvesebb étele?

Az író lenézett rá.

- Pirítós kenyér, vajjal.

Megdöbbenten néztek rá.

- Jó, reggelire néha — mondta Oszkár. — De úgy igazán? Olvastam, hogy kedvence Gyula bácsinak a pájsli.

- A pájsli? — nevetett föl az író. - Azt csak vendéglőkben tudják igazán készíteni. Korhelykedés után nagyon jó, mert savanykás. Gombóccal. Meg egyszer ettem knédllivel is, Liptóútváron. Hát az valami... De én már nem korhelykedem, fiaim.

- Ugyan! — kérdezett bele gúnyosan az egyik slapaj. — És ma éjjel?

Gyula bácsi észre se vette. Vagy úgy tett.

- Szóljatok már ki az kétipszilonosnak, hozzon egy nekemfröccsöt! Elpárologtam a gőzben.

Ibrány tudta, mi a nekemfröccs. Gyula úrról nevezték el. Kilenc deci bor, egy deci szóda. Hozta is tüstént, szépasszony keblére emlékeztető, gömbölyű kancsóban. Gyula úr töltött belőle, s az első pohárral fel is hajtotta.

- Semmi se tud nagyobb bosszúságot okozni, mint ha a pájsli nem sikerül. Mert a pájsli élvezetéhez bizonyos előkészülettel ül le az ember, a jóllakás mellett gyógyulni is akar, mint például a káposztalevestől. Magyarországon tudnak is főzni, és így nagyon kis vidéki állomásnak kell lenni, ahol a pájsli nem sikerül. És én pár éve kifogtam egy ehetetlent Tiszadobon... Azóta elment tőle a kedvem.

- És egy jó sólet, Gyula bácsi?

Gyula úr megnyalta a szája szélét.

- Sóletet igazándiból csak a zsidók tudnak készíteni. Igaz, Oszkár bácsi? Fehérbabból, és gerslivel. Meg persze füstölt libacommbal. A tojás meg héjában belefőzve. Illetve sütvé. Mert jól le kell zárni ám az edényt, átkötözni spárgával, úgy vinni pékhez, ahol belökik a kenyér mellé a kemencébe, és másnap reggelig együtt sütik. S azt tudjátok-e, miért kötik le spárgával a zsidók? No, fiam... miért? — nézett a szabadnapos banktisztviselőre, aki a fejét ingatta. — Jó, majd én megmondom. Mert így senki nem látja, hogy belesütöttek egy kis füstölt sonkát is.

Gyula bácsi kuncogott, mindenki Oszkár bácsija meg elpirult.

Az élet furcsa forgatókönyveket ír. Oszkár bácsi kicsit sértetten közbe akart szólni, de kivágódott az ajtó, és két Bocskai-sapkás fickó lépett be. Kabátjukon karszalag, gomblyukukban hatalmas jelvény. Széttérpesztett lábbal álltak meg. Végigmérték az asztalnál ülőket.

- Zsidók, ki!

Hárman megszeppenve néztek a kötekedőkre, aztán Gyula úrra. A szép szál ember újra töltötte poharát, kortyolt belőle, nagyot sóhajtott, és a szék karfájára támaszkodva lassan, nehézkesen felállt.

- Bocsánat, muszáj? – és közelebb lépett a két fickóhoz.

- Maga zsidó?

- Most igen, most az lettem – felelte az író a csodálkozó krakélereknek. Azzal kinyújtotta két kezét, és a két ébredős fejet nagy nyugalommal s még nagyobb erővel egymáshoz koccintotta.

Két sapka repült egyszerre a földre, két enyhén vérző pofacsont gazdája meg utánuk. Nagy nehezen feltápászkodtak, s kicsit remegve nézték a kétméteres ember mozdulatát.

De Gyula úr nem bántotta őket tovább, csak kitarta az ajtót, és odaszólt a vendéglősnek:

- Kis baleset, dobja ki őket, Ibránykám, mert ha még egyszer belekötnék itt bárkibe, egy kórházban lesznek ébredők... Ezt én mondom nektek, taknyosok, és el is panaszolhatjátok a gazdáitoknak, hogy így bánik a söpredékkal Krúdy Gyula úr!

Rab Zuzsa

Otthagytott városomban

Valaki énhelyettem itt maradt.
Elcseréltem vele a sorsomat.
Futamoz álmosan a zongorán,
temetőbe sétál ki délután,
gyereket pólyáz, szekrényben matat.
Valaki énhelyettem ittmaradt.

Az énnem szánt sorsot pergeti.
Ezt a kis utcát hagytam itt neki,
ezt az ecetfát nyarai felett,
hitvesi ágyat, dombos szigetet,
halálíg-biztos társat hagytam itt,
ki ősszel rá meleg kendőt terít,
keresztelőket, temetéseket,
boros-toros, bő nevetéseket,
víg névnapokat, apró gondokat,
sereg rokont, derék utódokat,
lángok-falta, vad esztendők helyett
tisztos nyugalma, hosszú életet,
s csak néha egy névtelen sajdulást:
ezt akarta - vagy mást? Valami mást?...

Valaki énhelyettem itt maradt.
Küszöbére csempésztem sorsomat.
Ha tudna rólam, hogy gondolna rám?
Nem merek benézni az ablakán.

VIZIMALMOK

Kelepeltek, doromboltak –
elnémultak, beomoltak.

A molnárok földbe dőltek,
sárga agyagot örölnek.

Áll a malom, él a malom
roskatagon, hallgatagon.

Locsognak a rakoncátlan
fűzgallyak a Tapalcában.

Minek él az ilyen öreg?
Csak nyikorog, csak nyekereg.

LEHET

Hát még lehet? Mégis lehet?
Lehet?
Virágos isten küldött tégedet!
Megint veled? veled, veled, veled?
Az ócska sláger-dallam is nevet,
sajnos, a vénkisasszony is nevet,
mitagadás, a bácsi is nevet
nevet, nevet, hogy lehet,
hogy veled,
megint veled, hogy azértis, lehet,
hogy tiporjuk vakon az éveket,
külön-külön, mégis veled, veled,
a metrólépcsőn ifjú szédület
röpít és részegít, s az is nevet
és csúfolódón nyelvet öltöget,
azt mondja mégis, hogy lehet, lehet,
bócorgok majd, vénasszony, nélküled,
és zörgő szíved is szeret, szeret,
s már nem számoljuk rég az éveket,
már rég nem tudjuk, mi is lehetett,
kicsoda játszott velem és veled,
csak azt tudjuk, hogy lehet még, lehet –
sors ez? vagy harc? szerelem? szeretet?
Majd vénülök magamban, nem veled,
mint olvasón, morzsolok éveket,
pereg a múlt, a majdnem-lehetett,
és minden éjszakám veled, neked,
és minden reggelem neked, veled,
és mindig nélküled és nélküled,
halálos ágyamon, ott is veled.
Lehet, lehet, lehet? Már nem lehet.
Amire nem jutott szavam neked,
elmondja majd istenem-istened.

GYŰRÖTT ARC

Mit keresünk itt, cimboráim,
Szálkás tölgyasztalokra dölve
csak dűnyögünk, kiki magában,
a pohár sajog csak dühünkötől,
szeretetünket zsebrevágjuk,
magányunkat rejtjük pirulva,
röhögésbe csap szűkülésünk.

Pocsolya a malomárok,
korhadtt fogak a lapátok,

szemétdomb a döngölt udvar,
házereszig ér a dudva.

Áll a malom, él a malom,
roskatagon, hallgatagon.

Hogyha arra jár valaki,
marok búzát vigyen neki

szórja bele garatjába,
szórja bele utoljára,

kegyeletből, irgalomból –
tán még egyszer földorombol.

Életrajz

VASPÁNTOK

Ha így szólnék a kedves,
fiatal kalauzhoz:
– Kalauz úr,
hogyha ma este hazamegy,
ölelje meg nagyon a feleségét,
dícsérje meg, ami épp rajta van,
akár az ócska pongyoláját –
Ha így szólnék –
ugye, bolondnak tartanának?

Ha így szólnék a bottal kopogó
nyugdíjas bácsihoz a boltban,
mikor épp forintjait guberálja,
végül levágtat tíz dekát
a “kicsit-hosszabb-lett” kenyérből:
– Bácsi! Itt van ötszáz forint.
Tegye el, kérem. Épp ma kaptam.
nem számítottam rá. Fölösleges. –
Ugye, bolondnak tartanának?

Ha így szólnék az útkövezőkhöz:
– Útkövezők!
Én ezt a kis kavicsot elviszem,
mert az erezetében
lehorgadt Krisztus-fejet látok.
Engedjék meg, hogy elvigyem! –
Ugye, bolondnak tartanának?

Ha így szólnék a torzonborz kamaszhoz:
– Gyere, fiam,
üljünk le valahol, s te elmeséled,
mitől nőtt vállig a hajad,
mi ellen mered ez a tüske
tejes arcod körül,
s egyáltalán, mitől vagy te ilyen
kérlelhetetlen? –
Ugye, bolondnak tartanának?

Ha így szólnék padon sütkérező,
újságpapírból eddelgélő nénikéhez:
– Néni, jöjjön velem,
amit szeret, azt főzök vacsorára,
puha ágyat vetek,
előtte pedig mindent elbeszélhet,
a menyasszonykorát,
azt a szülést, a császármetszést is,

Határszéli reflektorcsóva
tekintetünk, keresztveződik,
s az asztal egy pontjára lankad.
Fejünk fölött időök suhannak,
pillanat-törtéreszekből évek.
Mit keresünk itt, cimboráim?
Szavaink szappanbuboréka
szivárvánnyá még összeállna,
de egy ideje szavainknak
mert csak halálunk adhat érvényt.

Mert ezüstpapír-pajzsainkon
Összegyűródött Isten arca.

LELET

Úgy nézek néha tárgyaimra,
golyóstollra, órára, késre,
mint valaki háromezerben,
ha majd az agyagból kivéste.

Lelet lesz koponyám is.
amikor tenyerembe bágyad,
érezem a bőr alatt
a múzeumi tárgyat –
NŐI KOPONYA, XX. SZÁZAD
(akkor még pusztított a rák) –
adják hírül
ki tudja milyen hieroglifák.

Embernél bölcsőbb műszerek talán
azt is elmagyarázzák,
miféle gondok lakták hajdanán
agyam lakatlan csigaházát.
Hogyan éltem, elmondják csontjaim,
évgyűrűi a mérsznek:
vállhúzó terhek, fűtetlen telek,
háborús vitaminhiány,
évtizedes asztalra-görnyedések.

Hírmondó leszek csontjaimmal.
Hogy tetteimmel, nem remélem.
Úgy kellene valahogy mégis élnem,
tudva, hogy létem nyoma még lehet
döntő tanú.
Atomkori lelet.

János Dávid: Nők elrablása.

Dudoló

és szegény jó ura szívszélhűdését,
és hogy mivel ültette be a sírját,
azt is, milyen a szomszédasszony,
azt is, hogy a fia hogyan él Kanadában,
meg hogy mit írt föl, és mire, az orvos.
Mindent apróra elbeszélhet.
Sóhajtozhat és imádkozhat az ágyban.
De éjjel egyszer - maga úgymint sokszor
fölbred –
keljen föl, takarjon be engem,
mert éjjel mindig lerúgom a takarómat.
Ha így szólnék –
ugye, bolondnak tartanának?

Konvenciók, bevett szokások
hideg vaspántjai
szorítják lüktető,
eleven húsíg lenyúzott szívünket

Miatyánk

Mi Atyánk! Ki vagy a mennyekben!

*Ott vagy, igen, de jönnél egyszer le a földre, lépdelnél végig közöttünk,
lehelne rád nyirkos kapuboltok szemétszaga, néznél be udvari
ablakokon a szobákba, ahol feldöntött pálinkásüvegek közt egy
pontra merednek az asszonyok!*

Szenteltesék meg a te neved!

*Mindenható vagy, add hát, hogy megszenteltesék az ember neve is.
Gyarlónak, halandónak ítéled, azért volt neki mindegy, mit
cselekszik a földön.*

Jöjjön el a te országod!

*De melyik az? Hiszen múltandó életünkben annyiszor mondták
nekünk: ez a te országod, az a te országod, annyiszor, jaj, annyiszor!*

Legyen meg a te akaratod,
mint a mennyben, úgy itt a földön is!

*mennynek és földnek törvénye ha egy lehetne! De hogy országolnánk
mennyei módon a földön? Te segítesz? Vagy tűzesőt zúdítasz megint
Sodomára? Kiszemelted-e Lótjaidat?*

A mi mindennapi kenyerünket
add meg minékünk ma!

*A napit, de mi a holnapit kívánjuk, a holnaputánit! Legyilkoljuk
érte a földjeinket, mérget vetünk vadjaidnak, madaraidnak, emeliünk
kongó kőköcskéket fáid zöld kontya helyébe, s majd a kenyér-meddő
föld minket mérgez meg az Ítélet éjszakáján.*

És bocsásd meg a mi vétkeinket,

*Honnan kezdjük a felsorolást? Az anyaméhtől? Futja-e életünkben
végigmotyogni vétkeinknek fekete lajstromát? Mégis tekints, ha
nagyágos dolgod engedi, mi apró jószágainkra is – tőled valók-e? vagy
töretetéseinktől? Voltunk néha azért irgalmasak is, legyen ez egy
szemer a serpenyőben!*

miképpen mi is megbocsátunk
az ellenünk vétkezőknek!

*Ha akképpen, akkor jaj nekünk és jaj az ellenünk vétkezőknek!
Mert mi nehezen bocsátunk meg, de hisz érted, e sáros földön nekünk
nehezebb.*

Felhővé foszlott az erdő,
söprik nyers szelek.
Heggyé tornyosult a felhő.
Hol keresselek?

Korhadt tönkön üldögélek,
nyirkos fák alatt.
Nem tudom már, merre térjek,
honnan várjalak.

Virrasztom a fák tövében
szunnyadó telet.
Éneklek a vaksötétben
lámpásul neked

Kívüled élek

Órák, napok
jégvártyás ablaküvegét
lehelgetem, hogy meglássalak.
Gyönyörű arcod tanulom
utcán, sínek között, örök életveszélyben,
nem tudom hova tartó villamosokon.

Kívüled élek,
olyan bátran, hogy abban már
megláthatnád a vacogást,
ha egyszer közről szemügyre vennéd.
De, nem is ismeresz.

Én vagyok az,
aki meg tudom szelídíteni
szemöldököd egymást-maró kigyóit,
aki nem félek, hogy összezúzódodom
fekete köveiden,
aki talán még megbirkózom egyszer
iszonyú angyalaiddal,
aki be merek lépni hozzád
a magad-fonta kettős rács mögé
és enni adok neked naponta
és megittatlak.
Nem is tudsz róla, lehajtott-fejű.

Érted-e még az egyszerű beszédet?
Bogozd ki göbös sorsodat.
Segítek,
Aztán visszaadom.

Kívüled élek,
ilyen siralmas bátran.
Te itt keringsz, még oldozatlanul,
csontjaim fehér izzószálai
tízezer voltos áramában.

ADD MEG

Kegyelmes Isten, add meg add meg add meg -
még egy kicsit világon kívül élni
még egy kicsit sírni a szerelemtől
járni szemetes utcán mint virágon
gépzuhogást hallani muzsikának
telefonvárás porázán szűkölni
ígézni az utcát a kerti ajtót
eszélősen ráolvasót susogni
térj meg térj meg fordulj nyakad szakadjon
kifaggatni reménykedőn a tükröt
makacsul hajtogatni hogy nem és nem
s igen igen mondani rá a rímet

És ne vígy minket a kísértésbe,

Ezek már rég nem a te kísértésaid, hiszen azok olyan ősiék, hogy edzettségünk megbirkózik velük. Nem isteni és nem ördögi kísértések ezek, hanem valaki langyos szívé, aki odaférkőzött tüzed közé s az ördög jege közé. Alig ismerjük még, azért veszedelmes.

de szabadíts meg minket a gonosztól!

Ő az, ő! Az előbbi, a langyos! Tőle szabadíts meg! A Gonosztól!

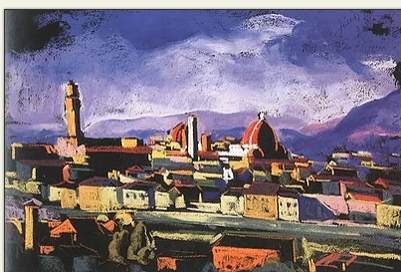
Mert tiéd az ország
és a hatalom és a dicsőség,

*Nem egy az ország az országlással,
nem egy a hatalom a hatalmassággal,
nem egy a dicsó a dicsóséggel.*

*Add, hogy egy legyen,
tedd, hogy úgy legyen,*

mindörökké.

Ámen.

Jándi Dávid: Firenzei látkép.

Kegyelmes Isten, add meg add meg add meg -
édességes életveszélyben élni
sínek közt várni be hetykén a mozdonyt
tudva hogy félkezemmel visszalökném
tépdesni bután margarétaszirmot
lépéseket számolni hátha páros
és mosogatás közben énekelni
mint kiscseléd és nem szégyelni semmit
és aztán persze sírni néha este
üresen hagyni félhelyet a párnán
s mint olvasót átkot morzsolni áldást
térj meg térj meg fordulj nyakad szakadjon
és reggel újrakezdeni a semmit

Kegyelmes Isten, add meg add meg add meg -
állni az ablakban mint dédanyáink
ígézni a kerti ajtót az utcát
ráolvasót susogni eszelősen
térj meg térj meg fordulj nyakad szakadjon
Közben ügyek emberek tárgyalások
szerződések kérdőívek satöbbi
elrendezni félkézzel az egészet
aztán tovább világon kívül élni
aztán tovább sírni a szerelemtől
járni szemetes utcán mint virágon
elmondani ezerszer hogy nem és nem
mégis felelni rá a rímet

Kegyelmes Isten add meg add meg add meg -
S ha megadod, ne büntess majd utána.